

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/00924-0/2021	
Érkezett: 2021 APR 22.	Tisztelt Budapest Környéki Törvényszék! Budapest
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 9 db	<i>du!</i>

BUDAPEST KÖRNYÉKI TÖRVÉNYSZÉK Közigazgatási Kollégiuma	
Érk.: 2021-04-08	
Érk. módja: személyesen / postán / elektronikusan gyűjtőládában / faxon / email-en	
Ügyszám: IK 700830/2020/23	
Melléklet:	Példány:

Alkotmányjogi panasza

felperesnek

Záradék: Az irat elektronikus iratról
készített papír alapú másolat.

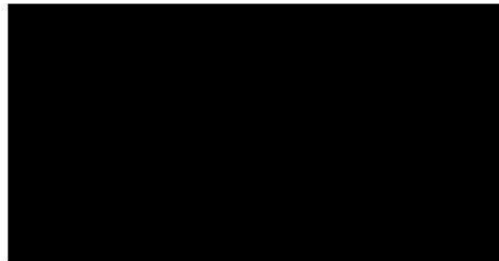
2021-04-09

P.H.

képviseli: Solt Ügyvédi Iroda, (

képviseli:

dr. Solt Anna Mária ügyvéd

öregségi nyugdíjjal összefüggő ellátások
tárgyában hozott közigazgatási határozat bírósági
felülvizsgálata iránt indított perben a
I.K.700.830/2020/18. számú jogerős ítélete ellen.

Az első fokon eljáró bíróság útján

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED] alatti lakos), meghatalmazott jogi képviselőm dr. Solt Anna Mária ügyvéd útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI törvény (Abtv.) 27. § (1) bekezdés a.) és b.) pontjai alapján, az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d.) pontjára alapítottan, szíveskedjék megállapítani a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VII.37.017/2021/2. szám alatt hozott végzésének és a Budapest Környéki Törvényszék 1.K.700.830/2020/18. sorszámú jogerős ítéletének Alaptörvény ellenességét és szíveskedjék a jogerős ítéletet az Abtv. 43. § (1) és (4) bekezdésének megfelelően megsemmisíteni.

Kérelmünk indokolásaként az alábbiakat adjuk elő:

1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az indítványozó 2019. június 17. napján nyújtotta be, öregségi nyugdíj iránti igényét a Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. kerületi Hivatalához, mint elsőfokon eljáró hatósághoz és öregségi nyugdíja megállapítását kérte.

A Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. kerületi Hivatala, mint elsőfokon eljáró hatóság a nyugdíja összegét havi 314.805.- Ft-ban állapította meg.

A munkáltatói által részére fizetett munkabéreket fizetési dokumentumok tanúsítják, amelyeket nyugdíja megállapításához csatolt.

Az indítványozó 1988.01.01-1993.09.30. között a [REDACTED] majd 1993.10.01-1994.04.30. között a [REDACTED] munkáltatói megbízásából franciaországi tartós kiküldetésben volt, melynek tényét is a csatolt munkaszerződések igazolják.

Az indítványozó munkabére két részből állt egy forint részből és egy devizaillestményből, amelyet francia frankban kapott, figyelemmel arra, hogy tartósan külföldön élt és dolgozott.

A Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. kerületi Hivatala, mint elsőfokon eljáró hatóság öregségi nyugdíja megállapításánál nem vette figyelembe a tartós külföldi kiküldetése, 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszak alatt, az indítványozó munkabére részeként, részére folyósított devizaillestményt, arra való hivatkozással, hogy munkáltatói a devizaillestmény után nyugdíjjárulékot nem fizettek.

Ezért az indítványozó nyugdíja megállapítása tárgyában fellebbezéssel élt a másodfokon eljáró hatósághoz, a Budapest Főváros Kormányhivatalához, amely a kérelmét szintén elutasította és megállapította, hogy a 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakra az

indítványozó munkáltatói általi részére fizetett devizailletmény nem képezi a nyugdíj megállapításának alapját.

Az indítványozó a másodfokú közigazgatási hatóság határozatát keresettel támadta meg a Budapest Környéki Törvényszéknél. Az indítványozó keresetét a bíróság elutasította, megállapítva azt, hogy a devizailletmény nem alapja a nyugdíj megállapításának, mivel az általa kért 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakra a munkáltatók nem fizettek nyugdíjjárulékot a devizailletmény után, tehát ez a devizailletmény nem képezheti az öregségi nyugdíj alapját.

Az indítványozó a jogerős ítélet ellen 2020.12.15-én a Kúriához felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

A Kúria a Kfv.VII.37.017/2021/2. sorszámú végzésében a felülvizsgálati kérelmet visszautasította, nem fogadta be. A Kúria indoklása szerint a felülvizsgálat befogadásának indokaként azt jelölte meg, hogy az indítványozó a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 118. § (1) bekezdés a) pontját megjelölte, mint a kérelem joglapját, azt azonban nem, hogy az a) pont aa-ad) alpontjai közül melyik eset valósult meg.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A jogorvoslati lehetőségeket az indítványozó kimerítette. A Kúria a jogerős döntés ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmet nem fogadta be, azt visszautasította. Ennek következtében egyéb jogorvoslati lehetőség a jogerős ítélet ellen nem áll rendelkezésre. Perújítást, mint rendkívüli jogorvoslatot az ügyben az indítványozó nem kezdeményezett.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A jogorvoslati lehetőségek kimerítése körében előterjesztett felülvizsgálati kérelemről szóló döntés az alkotmányjogi panasz benyújtása határidejének kezdő napja.

A Kúriának a felülvizsgálati kérelem tárgyában hozott határozatának, a felülvizsgálati kérelem befogadását visszautasító végzése kézhezvételének napja 2021.02.17.

Figyelemmel a 1001/2013. (II. 27.) AB Tü. Határozat 32 § (4) bekezdésére a Kúria előtt folytatott eljárásra, a jelen alkotmányjogi panasz benyújtása tekintetében a törvényes határidő megtartásra került.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az indítványozó, a jelen alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló per felperese. A jogszabálysértő törvényi értelmezés alapján az alacsonyabb nyugdíj megállapítása okán az indítványozó a sérelmet szenvedő fél, az a személy, akire a jogerős ítélet hátrányos rendelkezést tartalmaz, akinek jogát és jogos érdekeit ennél fogva az ügy érinti.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.

Jelen esetben az eljáró bíróság azért utasította el az indítványozó kérelmét, hogy a devizailletménye után is állapítsanak meg részére öregségi nyugdíjat, mert a kért időszakban 1988.01.01-1994.04.30. között a devizailletménye után nem fizetett nyugdíjjárulékot.

Az ebben az időszakban hatályos jogszabályok szerint azonban a devizailletmény után a törvény szerint nem kellett nyugdíjjárulékot fizetni, annak fizetését a törvény nem is tette lehetővé.

Az indítványozó álláspontja szerint a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, a bírói döntésben megjelenő normatartalom alaptörvény-ellenes alkalmazása az, hogy a jelen esetben nem utasítható el a nyugdíj megállapítása a devizailletmény után, ha azután az indítványozó azért nem fizetett nyugdíjjárulékot, mert az alól a törvény mentességeket biztosított.

A norma helyes értelmezése az, hogy a devizailletményt, mint a munkabér részét a nyugdíjalapot képező keresetként kell figyelembe venni és ez után is öregségi nyugdíj megállapításának van helye.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése.

Az indítványozó álláspontja szerint az Alaptörvény alábbi rendelkezései sérültek:

1. Alaptörvény B cikk (1) bekezdése: Magyarország demokratikus jogállam.
2. Alaptörvény R cikk (2) bekezdése: az Alaptörvény és a jogszabályok mindenkire nézve kötelezőek.
3. Alaptörvény C cikk (1) bekezdése: a magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.
4. Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése első mondata: Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson.
5. Alaptörvény XIX. cikk (4) bekezdése első mondatának első fordulata: Magyarország az időskori megélhetés biztosítását a társadalmi szolidaritáson alapuló egységes állami nyugdíjrendszer fenntartásával és önkéntesen létrehozott társadalmi intézmények működésének lehetővé tételével segíti elő.
6. Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése első mondata: (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék.
7. Alaptörvény XXV. cikk (1) bekezdése első mondata: A törvény előtt mindenki egyenlő.
8. Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: (1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.
9. Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése: Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.
10. Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés: A Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot hoz.

11. Alaptörvény 28. cikk: A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuláját, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

b) A megsemmisíteni ítéleti rendelkezés alaptörvény-ellenességének indokolása:

I. Az indítványozó kéri a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VII.37.017/2021/2. szám alatt hozott végzésének megsemmisítését, az alábbi indokok alapján.

Minden jogorvoslat lényegi, immanens eleme a jogorvoslat lehetősége és szubsztanciálisan tartalmazza a jogsérelem orvosolhatóságát (25/2018.(XII.28) AB határozat, indokolás (17). Ezzel összefüggésben feltétlen követelmény, hogy az eljáró fórum az eljárási szabályok által meghatározott keresetek között a jogorvoslati eljárást lefolytassa és a jogorvoslati kérelemben írtakat a jogszabályban foglaltak szerint érdemben megvizsgálja (9/2017.(IV.18.)AB határozat indokolás (18), 12/2019. (IV.8) AB határozat, indokolás (17).

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VII.37.017/2021/2. szám alatt hozott végzésében a felperes, indítványozó felülvizsgálati kérelmének befogadását elutasította.

Megjegyezzük, hogy a végzés elírta a felperes nevét, mert a felperest, mint [REDACTED]

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.VII.37.017/2021/2. szám alatt hozott végzése szerint a felülvizsgálat befogadása elutasításának indokaként azt hozta fel, hogy a jelen alkotmányjogi panasz indítványozója a per felperese a felülvizsgálati kérelem indokaként ugyan megjelölte a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (Kp.) 118. § (1) bekezdés *a*) pontját, de nem jelölte meg, azt, hogy az *a*) pont *aa-ad*) alpontjai közül melyik eset valósul meg.

A felülvizsgálati kérelemben azonban szövegszerűen az indítványozó, felperes megjelölte, hogy a Kp. 118. § (1) bekezdés *a*) pontjának *(ad)* pontját és kiemelte, hogy a jogerős ítéletet hozó Budapest Környéki Törvényszék, az ügy érdemére kiható jogszabálysértést követett el, amely a Kp. 118. § (1) bekezdés *a*) pontjának *ad.* pontja, de a t. Kúria szerint nem jelölte meg, hogy a jogszabálysértés az *a*) pont *ad*) alpontja, ezért nem fogadta be a jogorvoslati kérelmet.

Ugyanakkor a jelen ügy elbírálására is irányadó a 2020.évi XXIX számú törvény a Polgári Perrendtartást 2021. január 1-én hatályba lépett Pp. novella éppen azt a célt szolgálja, abban a jogalkotó azt kívánta megvalósítani, hogy a polgári eljárásjog szabályai rugalmasabbak legyenek és a jogérvényesítést egyszerűsítsék.

Érdemben nem volt jelentősége annak, hogy a felperes indítványozó a 118. § (1) bekezdés *a*) pontjának *(ad)* pontját nem jelölte meg, mert a hivatkozás azonosításához elegendő volt az, hogy a felperes szövegesen hivatkozott az *(ad)* alpont tartalmára.

Összességében tehát elmondható, hogy a t. Kúria a felülvizsgálatot befogadásra alkalmatlannak minősítő végzése sérti az indítványozó tisztességes eljáráshoz való jogát,

mivel a felülvizsgálati kérelemben a t. Kúria részére a hiányosnak minősített kérelem tekintetében, valójában minden információ rendelkezésre állt a döntés befogadásához és elbírálásához.

2.

1. Az indítványozó kéri a t. Alkotmánybíróságot, hogy a Budapest Környéki Törvényszék I.K.700.830/2020/18. sorszám alatt hozott ítéletének megsemmisítését az Abtv. 27. §. (1) bekezdés a. és b. pontjai alapján, az alábbi indokok alapján.

Az indítványozó 2019. június 17. napján nyújtotta be, öregségi nyugdíj iránti igényét a Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. kerületi Hivatalához, mint elsőfokon eljáró hatósághoz és öregségi nyugdíja megállapítását kérte.

A Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. kerületi Hivatala, mint elsőfokon eljáró hatóság az indítványozó nyugdíja összegét havi 314.805.- Ft-ban állapította meg.

Az indítványozó munkáltatói által részére fizetett munkabéreket fizetési dokumentumok tanúsítják, amelyeket nyugdíja megállapításához csatolt.

Az indítványozó 1988.01.01-1993.09.30. között a [REDACTED], majd 1993.10.01-1994.04.30. között [REDACTED] ói megbízásából franciaországi tartós kiküldetésben volt, melynek tényét is a csatolt munkaszerződések igazolják.

Az indítványozó munkabére két részből állt egy forint részből és egy devizailletményből, amelyet francia frankban kapott, figyelemmel arra, hogy tartósan külföldön élt és dolgozott.

A Budapest Főváros Kormányhivatala VIII. kerületi Hivatala, mint elsőfokon eljáró hatóság az indítványozó öregségi nyugdíja megállapításánál nem vette figyelembe a tartós külföldi kiküldetés, 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszak alatt, az indítványozó munkabére részeként, részére folyósított devizailletményt, arra való hivatkozással, hogy munkáltatói a devizailletmény után nyugdíjjárulékot nem fizettek.

Ezért az indítványozó nyugdíja megállapítása tárgyában fellebbezéssel élt a másodfokon eljáró hatósághoz, a Budapest Főváros Kormányhivatalához, amely a kérelmét szintén elutasította és megállapította, hogy a 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakra a munkáltatói által részére fizetett devizailletmény nem képezi a nyugdíj megállapításának alapját.

A másodfokú közigazgatási hatóság határozatát az indítványozó keresettel támadta meg a Budapest Környéki Törvényszéknél. Az indítványozó keresetét a bíróság elutasította, megállapítva azt, hogy a devizailletmény nem alapja a nyugdíj megállapításának, mivel az általam kért 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakra a munkáltatók nem fizettek nyugdíjjárulékot a devizailletmény után, tehát ez a devizailletmény nem képezheti az öregségi nyugdíj alapját.

A t. Budapest Környéki Törvényszék az indítványozó keresetét elutasító ítéletének indokai a következők voltak:

A bíróság ítéletében megállapította, hogy tartós külföldi kiküldetésem idején az 1975. évi II. törvény (T) volt hatályban, tehát ez a törvény alkalmazandó.

A T. végrehajtási rendelete a 17/1975. évi (VI. 14.) Mt. rendelet (R.) 222. § (1) bekezdése szerint a tartós külföldi szolgálatot teljesítő biztosított után a külföldi szolgálat idejére a munkáltató a TB-járulékot a jogszabályban meghatározott összeg után köteles havonként fizetni.

Az ítélet szerint az R. 227. § (1) bekezdése rendelkezik arról, hogy a tartós külföldi szolgálatot teljesítő biztosított a külföldi illetményének a folyósítása, a kiküldetés tartamára az R. 222. §-ában meghatározott összeg után köteles nyugdíjjárulékot fizetni.

Az ítélet szerint a 1991. január 1-ét megelőzően hatályban volt jogszabályok, egyértelművé tették, hogy a nyugdíjjárulék alapja a munkabér, a magyar forintban kifizetett munkabér lehet.

Az ítélet szerint továbbá a 1991. január 1-étől hatályos R. 294. § (1) bekezdése szerint a társadalombiztosítási járulék fizetését a külföldi szolgálat időtartamára a belföldön forintban folyósított juttatás alapján kell meghatározni.

A bíróság utalt arra, hogy az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset összegét 1988.január 1-től a nyugdíj megállapításának idejéig a kifizetés idején érvényes nyugdíjjárulék alapjául szolgáló kereset, jövedelem havi átlaga alapján kell meghatározni. 1991. január 1-étől a francia frankban fizetett összeg után nyugdíjjárulék fizetése nem történt a magyar társadalombiztosítási kasszába.

Mivel a munkáltató nem fizetett a devizailletmény után nyugdíjjárulékot, ezért az indítványozó által igényelt 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakra a devizailletmény után nyugdíjat megállapítani nem lehet.

Az indítványozó álláspontja szerint azonban a jogszabályok helyes értelmezésével részére a 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakra a munkáltató által fizetett devizailletmény után is öregségi nyugdíjat kell megállapítani. E körben a Budakörnyéki Törvényszék ítélete jogszabálysértő az alábbi indokok alapján.

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXX. törvény 22. § (1) bekezdése szerint:

„Az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset összegét az 1988. január 1-jétől a nyugdíj megállapításának kezdő napjáig elért (kifizetett), a kifizetés idején érvényes szabályok szerint nyugdíjjárulék alapjául szolgáló kereset, jövedelem havi átlaga alapján kell meghatározni.”

Az indítványozó öregségi nyugdíjigénye megállapítására hatályos 1975. évi II. törvény 103/A § (2) bekezdése szerint, a munkáltató által kifizetett munkabér után kell a nyugdíj alapját megállapítani.

Az indítványozó által igényelt a 1988.01.01-1994.04.30-ig terjedő időszakra érvényesíteni kívánt devizailletmény a munkabére része volt. Az indítványozó munkabére, ahogy ezt igazolta, két részből állt, egy forint munkabér részből és a francia frankban fizetett devizailletményből.

A munkabér részeként kapott devizailletmény, vagy másképpen devizaellátmány, nem minősíthető költségtérítésnek, ahogy azt a t. bíróság megállapította, minősítette. (ítélet 2 oldal 2. bekezdés).

A munkabér fogalma szerint az, amit a munkáltató a munkavállaló részére, a munkaviszonya alapján közvetlenül vagy közvetve pénzben juttat. A munkabérnek van egy gazdasági funkciója, amely a munkáért járó ellenszolgáltatás és egy szociális funkciója és ez a munkavállaló megélhetésének biztosítása, amely a gazdasági eredményességtől függetlenül is jár és amelyben a munkáltató és munkavállaló megállapodott.

Az indítványozó részére francia frankban nyújtott devizaellátmány kimeríti a munkabér fogalmát, minden tekintetben. Az, hogy ebben az időszakban a tartós külföldi kiküldöttek munkabérük egy részét annak az országnak a pénznemében kapták meg, amelyben a kiküldetésüket töltötték, elkerülhetetlen volt. Köztudomású tény, hogy a tartós külföldi szolgálat esetén, ebben az időszakban nem lehetett életvitelszerűen, valamely „nyugati” országban olyan módon élni és dolgozni, magyar állami alkalmazottként, hogy a foglalkoztatott munkabérének legalább egy részét ne az adott külföldi ország valutájában kapja meg.

Tehát a devizaellátmány, minden kétséget kizáróan nem költségtérítés, hanem – az ítéletbe foglalt megállapítással ellentétben, - a munkabér része volt.

Ezt támasztja alá a Kfv.V.35.654/2012/10. számú eseti döntés is, amely szerint a devizaellátmányként kifizetett összeg, munkabérnek minősül. E szerint:

„A Jogszabály nem határozza meg a munkabér fogalmát, ezért esetenként kell eldönteni, hogy a munkaviszony alapján a munkavállalónak kifizetett összeg (juttatás) munkabérnek minősül-e vagy sem. Nem a juttatás elnevezésének, hanem tényleges tartalmának van jelentősége. Ha a munkavállaló a juttatást a munkaviszonybeli kötelezettségének teljesítésére tekintettel kapja akkor az munkabérnek minősül. A felperes munkavállalóinak munkabére két részből tevődött össze, a munkabérnek megfelelő forint összegből, illetve a devizaellátmányból. „

Így tehát az indítványozó felperes álláspontja szerint a jelen esetben a devizaellátmány keresetnek számít, és mint kereset, munkabér, tehát a nyugdíjalapba beleszámít.

Azt, hogy a devizaellátmány a munkabér része a valutailletmény intézményét rögzítő a korabeli hatályos jogszabályi rendelkezések is alátámasztják.

A tartósan külföldön foglalkoztatott dolgozók munkaviszonyának egyes kérdéseiről szóló 19/1984. (XI. 16.) ÁBMH rendelkezés szerint:

Személyi alaphér és egyéb díjazások című részében:

„2. § (1) A külföldi munkavégzés idejére a dolgozó személyi alaphérét az általa betöltött munkakör és e rendelkezés 1. számú mellékletében előírt besorolási előírások alapján kell megállapítani.

(2) A személyi alaphér egyik része belföldön forintban (a továbbiakban: forintrész), a másik része pedig a külföldi munkahelyen külföldi pénznemben (a továbbiakban: valutarész) jár.

3. Ugyanígy a munkaügyi kollégium MK 143. számú jelenleg is hatályos rendelkezése is kimondja alátámasztja azt, hogy a munkabér egyik része külföldi pénznemben jár.”

Ugyanígy rendelkezik tehát a MK 143. szám is:

„A tartósan külföldön foglalkoztatott munkavállalóknak a valutarész, illetve az ellátmány az előírt külföldi pénznemben jár. Munkaügyi jogvita esetén a valutarész, illetve az ellátmány,

valamint a külföldi pénznyemben fennálló egyéb tartozás hátralékos összegét az előírt külföldi pénznyemben kell megítélni.

A tartósan külföldön foglalkoztatott munkavállalók munkaviszonyának egyes kérdéseiről szóló, 1989. december 29-ig hatályban volt 19/1984. (XI. 16.) ÁBMH rendelkezés 2. §-ának (2) bekezdése szerint az ilyen munkavállaló személyi alaphérének egyik része külföldi pénznyemben jár; ez az ún. valutarész.

Az indítványozó hivatkozott továbbá az EBH2000. 251. számú eseti döntésre is, amely kimondja:

„Ha a munkaviszony alapján a munkavállalónak meghatározott juttatás a munkavégzés fejében jár, az elnevezésére tekintet nélkül munkabérnek minősül [Mt. 141. §].”

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 3 § (1) bekezdés szerint, általános elvi jelleggel állapítja meg, hogy a munkavállaló által megszerzett jogosultságot, jelen esetben a munkabér, kereset alapján megállapításra kerülő nyugdíj alapot, mint a munkavállalót megillető jogosultságot elvenni nem lehet.

„3. §. (1) Az 1997. december 31-én hatályos jogszabályok alapján megszerzett jogosultságot megszüntetni, illetőleg korlátozni nem lehet.”

Az indítványozó felperes munkáltatója a devizailletmény után, azért nem fizetett nyugdíjjárulékot, mert ez alól a törvény mentesítette.

Az 1975. évi II. törvény 103/A § (3) bekezdése 17. pontja szerint nem kell nyugdíjjárulékot fizetni a tartósan külföldön foglalkoztatott személy, jogszabály szerinti devizailletménye után.

Tehát a törvény, a devizailletmény után a nyugdíjjárulék fizetése alól mentességet biztosított. Ez a nyugdíjjárulék fizetési mentesség, azonban nem róható utólag a nyugdíjat igénylő indítványozó felperes terhére.

Ha a törvény nem írta elő a nyugdíjjárulék fizetését, sőt kifejezetten azt írta elő, hogy nem fizethető nyugdíjjárulék, akkor utólag az indítványozó felperesnek, mint munkavállalónak a jogaira nézve ez a törvényi szabályozás hátrányt nem jelenthet.

Azt is rögzíti a T. végrehajtási rendelete, a 17/1975 (VI.14.) MT rendelet 222. § (1) bekezdése, hogy a tartós külföldi szolgálatot teljesítő biztosított után a külföldi szolgálat idejére a munkáltató a TB. járulékot a jogszabályban meghatározott összeg után köteles havonként fizetni. Ha tehát a jogszabály valamely kereset után a TB. járulék fizetésének kötelezettségét nem írja elő, akkor azt a munkáltató nem köteles fizetni, az nem is fizethető.

Az 1991. január 1-étől hatályos R. 294. § (1) bekezdése szerint a társadalombiztosítási járulék fizetését a külföldi szolgálat időtartamára a belföldön forintban folyósított juttatás alapján kell meghatározni, tehát a devizában meghatározott munkabér rész után nem kellett nyugdíjjárulékot fizetni, ezért a munkáltató ezután nem is fizetett, fizethetett.

Ha tehát a törvény szerint a TB. járulékot a jogszabályban meghatározott összeg után és kizárólag forintban kell fizetni és a törvény kifejezetten, úgy rendelkezik, hogy a devizailletmény után nem kell nyugdíjjárulékot fizetni, akkor ebből levonható az a

következtetés, hogy a jogalkotónak a törvény szövegéből kiolvasható szándéka az volt, hogy a **nyugdíjalapot képező kereset az, amely után fizették a mindenkor előírt nyugdíjcélú járulékokat illetve az, amely után azért nem fizettek járulékot, mert az alól a törvény mentességeket biztosított.**

A társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény 43. § (3) bekezdése szerint ugyanakkor a jogalkotó lehetőséget ad a közigazgatási szervnek arra, hogy az öregségi nyugdíjra jogosult az elért jövedelmét megfelelően igazolja, ahhoz, hogy az a nyugdíjalapjába beszámíthasson.

43. § (3) A kereseti, jövedelmi adatokat a nyugdíjbiztosítás nyilvántartása alapján kell számításba venni. A nyugdíjbiztosítási nyilvántartásban nem szereplő keresetre, jövedelemre vonatkozó adatokat a foglalkoztatónak vagy jogutódjának az egykorú munkaiügyi, bérszámfejtési, könyvelési nyilvántartásai alapján kiállított írásbeli igazolásával, ennek hiányában más egykorú okirattal - így különösen a Tbj. 75. § (2) bekezdése vagy 77. § (5) bekezdése szerinti foglalkoztatói igazolással, a személyi jövedelemadó megállapításához a foglalkoztató által kiadott igazolással, a kereset, jövedelem kifizetését, elszámolását igazoló bizonylattal, munkakönyvvel, személyijövedelemadó-bevallással - lehet igazolni.

A munkabér forint és deviza részének folyósítását maradéktalanul igazoltam a 1997. évi LXXXI. törvény 43. § (3) bekezdése szerint a nyugdíj megállapítása során előterjesztett dokumentumokkal.

Az indítványozó 1994.04.30-át követően 1996.12.31-ig társas vállalkozóként dolgozott. 1997.01.01-ét követően ismét tartós külföldi kiküldöttként, munkaviszonyban dolgozott, az indítványozó nyugdíját megállapító közigazgatási szerv, ezért a nyugdíj számításánál a devizailletményt figyelembe vette, mivel ekkortól már a munkáltatója fizetett a devizailletmény után nyugdíjjárulékot, annak okán, hogy ezen időponttól kezdődően a jogszabály is előírta a nyugdíjjárulék fizetését.

Az indítványozó felperes, illetve a felperesi munkáltatója, tehát a munkaviszonya során, annak folyamán, minden időben úgy járt el, ahogy a jogszabály azt előírta számára. Amikor a törvény szerint nyugdíjjárulékot nem kellett fizetni a devizailletmény után, akkor nem fizetett, amikor a törvény előírta a nyugdíjjárulék fizetését akkor megfizette azt.

Az indítványozó véleménye továbbá az, hogy a devizailletményt nem lehet kétféleképpen értékelni az egyik időszakot beszámítani a nyugdíjalap számításába a munkaviszony másik részét tekintve, pedig a nyugdíj megállapításánál nem beleszámítani, figyelemmel arra, hogy maga a jogszabály tekint el a nyugdíjjárulék fizetésének kötelezettségétől.

Összefoglalva érvelésemet a t. Törvényszék ítélete, az indítványozó álláspontja szerint az alábbiak okán jogszabálysértő.

A bíróság utalt a Tny. 22. § (1) bekezdésére, ezen bekezdés c) pontjára, amely szerint amennyiben a nyugdíjjárulékot a biztosítási jogviszony keretében meghatározott összeg után kellett fizetni, ezt az összeget kell keresetként, jövedelemként figyelembe venni a nyugdíj megállapításánál.

Értelmezve azonban a vonatkozó jogszabályokat és figyelemmel arra, amit az ítélet is idéz, hogy az 1991. január 1-ét megelőzően hatályban volt jogszabályok egyértelművé tették, hogy

a nyugdíjjárulék alapja a munkabér, még hozzá a magyar forintban kifizetett munkabér lehet (ítélet 4 oldal 3. bekezdés), a devizailetmény után nem kellett nyugdíjjárulékot fizetni

Az 1991. január 1-től hatályos R. 294. § (1) bekezdése a tartós külföldi szolgálatot teljesítő biztosított utáni társadalombiztosítási járulék fizetését a biztosított részére a külföldi szolgálat időtartamára, a belföldön forintban folyósított juttatás alapján határozta meg. Az 1992. március 1-től hatályos T. 103/A. § (1) bekezdése szerint a munkáltató a biztosított részére a biztosítási kötelezettséggel járó jogviszony alapján adott személyi jellegű kifizetés (juttatás után) fizet társadalombiztosítási járulékot. A T 103/A. § (3) bekezdés 21., majd 1993. március 1-től a 17. pontja rögzíti, hogy a tartósan külföldön foglalkoztatott személy devizaellátmánya nem képez társadalombiztosítási járulékalapot. (ítélet 4 oldal 3. bekezdés)

A fenti jogszabályhelyeket értelmezve tehát a tartós külföldi szolgálatot teljesítő biztosított után a munkabérének csak a belföldön forintban folyósított juttatása képezte a társadalombiztosítási járulék fizetésének alapját, a folyósított devizailetménye nem, tehát az indítványozó álláspontja szerint, mivel nem kellett a devizailetmény után nyugdíjjárulékot fizetni, ezért az indítványozó munkáltatója nem is fizetett ez után járulékot, ez azonban nem jelentheti azt, hogy a munkabérként részére fizetett devizaellátmány nem képezi a nyugdíja megállapításának alapját. Ennek okán álláspontom szerint a t. bíróság jogszabálysértően értelmezte a Tny. 22. § (1) bekezdésének c) pontját.

Az indítványozó munkáltatói az 1988.01.01-1994.04.30. közötti időszakban a devizailetménnyel kapcsolatos járulék fizetésének körében, maradéktalanul a hatályos jogszabályoknak megfelelően jártak el.

A panasz lényege szerint a jogállamhoz tartozó jogbiztonság sérelmét okozza, hogy a Budapest Környéki Törvényszék, majd a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság feladata lett volna, hogy a jogvitában felmerült jogértelmezési kérdést az indítványozó számára feloldja, érvényre juttatva ezzel a jogbiztonság követelményét.

Az indítványozó utal arra, hogy maga az idézett jogalkotás alapján alkalmazott döntés számúzi a jogalkalmazásból a jogbiztonságot, amely a jogszabályok kiszámítható értelmezésében is megtestesül, illetve konkrétan is sérti a fent idézett Alkotmányi rendelkezéseket, az Alaptörvény B cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény R cikk (2) bekezdését, az Alaptörvény B cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény R cikk (2) bekezdését, az Alaptörvény C cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésének első mondatát, az Alaptörvény XIX. cikk (4) bekezdése első mondatának első fordulatát, az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése első, az Alaptörvény XXV. cikk (1) bekezdése első mondatát, az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését, az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdését, az Alaptörvény 28. cikkét.

Az ítélet sérti továbbá a tisztességes eljárásnak a Pp. 2. § (1) bekezdésében írt követelményét, továbbá az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az Emberi jogok és az alapvető szabadsági jogok védelméről szóló Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény 6. cikkében foglaltakat. Itt az indítványozó arra hívja fel a figyelmet, hogy az EJEK gyakorlata szerint akkor lehetséges a bíróságok jogértelmezését, illetve joggyakorlatát vizsgálni, ha a jogértelmezés hibája vagy az egységes joggyakorlat hiánya a tisztességes eljáráshoz való jogot vagy annak valamely részjogosítványát sérti. Lásd: 3195/2016. (X. 11.) AB határozat, Indokolás (45)-(46).

A jelen esetben éppen az indítványozó nyugdíjra való jogosultsága törvényi feltételei helyes mikénti értelmezése a kérdés.

Az alkotmányjogi panasz funkciója a szubjektív jogvédelem, amely az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogainak sérelmét feltételezi.

Az ügyre irányadó 1975. évi II. törvény 103/A § (3) bekezdése 17. pontja szerint nem kell nyugdíjjárulékot fizetni a tartósan külföldön foglalkoztatott személy, jogszabály szerinti devizaillesménye után. A T 103/A. § (3) bekezdés 21., majd 1993. március 1-től a 17. pontja rögzíti, hogy a tartósan külföldön foglalkoztatott személy devizaellátmánya nem képez társadalombiztosítási járulékalapot. Mindezekkel ellentétben a Budakörnyéki Törvényszék jogerős I.K.700.830/2020/18. számú ítélete szerint a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 22. § (1) bekezdése értelmében az öregségi nyugdíj alapját képező havi átlagkereset összegét az 1988. január 1-től a nyugdíj megállapításának kezdő napjáig elért (kifizetett) a kifizetés idején érvényes szabályok szerint nyugdíjjárulék alapjául szolgáló kereset, jövedelem havi átlaga alapján kell meghatározni és az indítványozó 1988.01.01-1994.04.30. között a külföldi munkavégzése után kapott devizaellátmánya után nyugdíjjárulékot nem fizetett, ezért ennek alapján részére öregségi nyugdíjat nem lehet megállapítani.

Az indítványra okot adó esetben az indítványozó álláspontja szerint az alkalmazandó jogszabályhelyek helytelen értelmezése eredményezte az indítványozó számára hátrányos ítéletet.

A jelen panaszban az indítványozó az Abtv. 27. §-ára történő hivatkozással a bírói ítélet vizsgálatát és megsemmisítését is kéri.

Az indítványozó álláspontja szerint ugyanis megállapítható az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazás a jelen ügyben hivatkozott egyedi bírói döntésben foglalt értelmezés alapján, nevezetesen, hogy a jelen esetben nem utasítható el a nyugdíj megállapítása a devizaillesmény után, ha azután az indítványozó azért nem fizetett nyugdíjjárulékot, mert az alól a törvény mentességeket biztosított, ezért a devizaillesményt a bírói döntésben megjelenő normatartalom helyes értelmezése szerint a nyugdíjalapot képező keresetként kell figyelembe venni és ez után is öregségi nyugdíj megállapításának van helye.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal érintett bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az ügyben nem került sor ilyen kérelem előterjesztésére.

b.) Jogi képviselő

Az indítványozó képviselőjében a következő jogi képviselő jár el: Solt Ügyvédi Iroda, székhely: [REDACTED]

[REDACTED] az ügyvédi meghatalmazást csatoljuk.

c) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

A személyes adatok nyilvánosságra hozatalához az indítványozó nem járul hozzá. Kérjük, hogy az anonimizálás a határozatok azonosíthatóságára is terjedjen ki.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolatai (Mellékletek)

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. A jogerős ítélet a Budapest Környéki Törvényszék 1.K.700.830/2020/18. sorszámú ítélete
3. A Kúria Kfv.VII.37.017/2021/2. sorszámú végzése.
4. Adatkezelési nyilatkozat

